

În vremuri atât de extraordinare, precum cele trăite de noi, nu este cu siguranță ușor să te remarci prin originalitate. Ce ai mai putea spune și ce ai mai putea face când, la fiecare pas, în fiecare loc, ai parte de oameni splendizi, inovatori, creativi, inteligenți și non-conformiști? Cum să te mai distingi prin ceva, prin orice, nu contează exact ce, într-o asemenea aglomerație de nou și uimitor?

În trecut era altfel, căci atunci mai toată lumea trăia într-o deprimantă monotonie. Îți puteai vopsi părul verde și lumea te remarca. Te îmbrăcai într-un costum de armean și dădeai gata opinia publică. Îți neglijai copiii sau îi uitai la orfelinat și îți asigurai astfel un loc fruntaș în istoria educației. Astăzi, însă, totul pare epuizat, încercat, experimentat, într-o asemenea măsură încât oricine dorește să treacă drept original (adică să arate măcar și pentru cinci minute că există) are în față o problemă aproape imposibilă.

Și din aceste motive, m-am gândit la câteva soluții pentru a rezolva această dificultate. Nu pretind nicidecum infailibilitate, dar cred că practicile de mai jos pot face pe cineva să treacă drept nonconformist.

Așadar, primul lucru care trebuie făcut de oricine dorește să iasă din rând este să meargă la biserică. Duminică de duminică, când oamenii aleargă prin parcuri, călăresc biciclete sau se întâlnesc la un brunch, nimic nu poate fi mai neconvențional decât o experiență de vreo două ore la biserică, alături de babe pupătoare de moaște, bătrânei neajutorați și alte creaturi inadaptate. Desigur că prezența fizică acolo nu este suficientă doar la început. Taina nonconformistului autentic este să înceapă să ia lucrurile cât mai în serios. Să spună rugăciuni, să cânte, să aprindă lumânări, în fine, tot ritualul acela vechi și de neînțeles. Apoi să mute o

parte din biserică acasă și să implice toată familia, cu posturi și toate cele. În acest moment, vor începe deja problemele, iar acesta este semnul sigur că nonconformistul merge pe calea cea bună. Din moment ce lumea îi stă împotrivă, e clar că face ceva bine. Nimeni nu pretinde că va fi ușor, dar te scoate din mulțime și te arată drept un spărgător de canoane.

Odată rezolvat acest prim pas, urmează înzestrarea intelectuală. Cărțile au devenit, în bună măsură, expirate, mai ales de când bloggeri, influenceri și jurnaliști fenomenali ne servesc zi de zi, oră de oră, cu tot ceea ce avem nevoie pentru a gândi. Așa că o mișcare excelentă ar fi cumpărarea cărților și, negreșit, cititul lor. Dar, pentru a fi cu adevărat original, nu trebuie să te uiți la cel mai de succes scriitor din Uzbekistan, la un romancier din Insulele Feroe sau la un eseist din Burkina Faso. Nu așa vei reuși să atragi atenția. Încearcă, de pildă, să găsești autori cât mai vechi și cât mai ieșiți din modă cu puțință. Autori care nu descriu la fiecare pagină obsesii sexuale, frustrări adolescente, egouri lăbărțate și nihilism pretențios sau vulgar, ci autori care vorbesc despre oameni virtuoși, despre Dumnezeu, despre căsătorii împlinite, șamd. E o muncă de arhivar dar, la capătul ei, s-ar putea să ai parte de recompense nebănuite.

Pe de altă parte, un original trebuie să aibă musai grijă de limbajul lui, dacă vrea să iasă în evidență. Ca urmare, prima regulă de fier este să vorbească limba română. Pentru un nonconformist, nu există loc nici pentru barbarisme, nici pentru abrevieri, nici pentru corporatism. Unde nu se poate vorbi astfel, e mai bună tăcerea. Apoi, trebuie epurate complet înjurăturile. Într-un timp în care chiar și cei mai mari iubitori de înțelepciune se unesc sub sudalme, este musai a se evita. În fine, o ultimă clauză în acest registru ar fi evitarea argoului. Chiar dacă vei suferi teribil când nu vei putea aduce cuiva sincerul omagiul suprem („e un tip/tipă mișto”), pe termen lung această asceză lexicală îți va îmbunătăți imaginea de excentric.

Muzica e un capitol indispensabil în autodescrierea unui nonconformist al zilelor noastre. Toată lumea are căștile pe urechi și oricine îți poate recomanda ceva interesant și ieșit din comun. Tactica adevăratului original rămâne aceeași: ignoră tendințele actuale și merge la rădăcini. Muzica electronică nu mai are niciun farmec din moment ce până și filarmonicile cu prestanță o promovează. Rockul are deja o istorie și a fost impulsionat chiar de mari dirijori. Să cauți prin ungherele lumii tineri nedescoperiți, care vor revoluționa muzica fără să știe să cânte, este iarăși ceva banal, așa că cea mai sigură cale este să mergi direct la muzica clasică și barocă. Nu este cazul de compromisuri facile, ele pot apărea mai târziu. Așadar, doar muzică melodioasă, frumoasă, serioasă, complexă, dinainte de modernizarea Vechiului Regim.

După asezonarea artistică, urmează cu necesitate ingredientul politic. Atunci când toată lumea pare preocupată de orice eveniment, când soarta unui politician dintr-o țară de negăsit pe hartă, sau a unei specii de rozătoare din America de Sud, duce oamenii în pragul isteriei, este limpede

Ghidul nonconformistului contemporan

Scris de Ninel Ganea

Joi, 24 Ianuarie 2019 10:54

că o strategie victorioasă nu va fi lesne de găsit. Deja un personaj al lui Dickens, care nu trecuse vreodată granițele Angliei, murea de grija unui trib african. Mai aproape de noi, din ce în ce mai mulți oameni au, când și când, epifanii juridice și simt suflarea celei mai negre dictaturi imaginabile vreodată. După care se liniștesc, doar pentru a se porni din nou, ca la o comandă. În fine, când abundă etichetele de socialist și libertarian, democrat, comunist sau anarhist, trebuie căutată o altfel de adeziune politică. Unui nonconformist nu îi rămâne altceva de făcut decât să își transfere adeziunea către cea mai veche și mai îndelungată formă de guvernare: monarhia. Bineînțeles, fără versiuni diluate de constituționalism.

Nu în ultimul rând, excentricul zilelor noastre trebuie neapărat să posede o familie, și încă una cât mai numeroasă. Să aibă copii atât de mulți încât lumea să-l privească exact ca pe un ciudat. Ba mai mult, aceștia să fie făcuți cu aceeași femeie, care să-i fie soață, să rămână nedivorțați, să-și iubească copiii, să stea cu ei și să nu le facă toată poftele. Căci aici, în educație, se poate face simțit un foarte subtil element de originalitate. Când toată lumea le dă copiilor libertate de exprimare, acces (ne)limitat la tehnologie, indulgență și respect al dorințelor, numai un adevărat nonconformist îi va trata cu autoritate, le va interzice calculatorul, televizorul și telefonul, le va citi din poveștile clasice, îi va duce la biserică, le va pune muzică clasică și îi va învăța să spună „sărut mâna” oamenilor mari.

Aceasta este doar o schiță a acțiunilor pe care le poate întreprinde un căutător de originalitate. La început poate fi vorba doar de asumarea unei imagini, dar nu este exclus ca, odată cu trecerea timpului, să dea tocmai peste cea mai mare fericire din viața lui.